

2011/5

KVĚTEN

Poutník

časopis Obce unitářů v Brně

POUTNÍK

Obsah čísla 5/2011 (verze pro webový archiv)

Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: Meditace	3
Blahopřání	4
Otevřený dopis: Informační vzkazy – Květen	5
Ing. Dr. Otakar Mikeš, Dr.Sc. Význam Slunce pro život a náboženstv	11
Ing. Eva Dobšíková: Ne já, ale ty	15
Iva Bordovská: Jarní očisty	21

MEDITACE

Více než kdy jindy poznáváme v naší době propojenost všeho bytí, jednotu života, lásky, oběti a bolesti,.
Více než kdykoliv se nás týká každý osud,
není vzdálené tragedie, není cizí bolesti,
není na Zemi ničeho, co by se nás samých netýkalo.
Bolestně poznáváme dávnou duchovní pravdu,
principy poznané Moudrostí:

**NEODDĚLÍŠ - SEBE OD BLIŽNÍHO SVÉHO,
- MÍSTO BLÍZKÉ A VZDÁLENÉ
- ŽIVOT OD SMRTI**

Více než kdy jindy jsme ztraceni bez propojenosti Láskou,
její všeobjímající působení si pro nás přichází v kruté podobě
prožívání jednoty v nebezpečí,
máme pochopit princip NEODDĚLITELNOSTI.
Dokud ještě žijeme, máme pracovat pro JEDEN SVĚT.

Jarmila Plotěná

BLAHOPŘÁNÍ

všem členům i přátelům Brněnské obce unitářů, kteří se
narodili v květnu

3.5. Naděžda Světlíková
RNDr. Milada

Škárová

8.5. Arnoštka Kuncová
16.5. ing. Ladislav Kloud
19.5. Vladimír Ventruba
22.5. Marie Jakubcová
24.5. Jaroslava Fialová
26.5. Zdenka Pazderová

INFORMAČNÍ VZKAZY JEDNOTLIVCŮM NA KAŽDÝ DEN V ROCE

Tento program je určen pro lidi na jednotlivé dny celého roku, i když každá z těchto myšlenek může pomáhat kdykoliv to budeme během roku potřebovat.

KVĚTEN

1. května

Velké události začínají z malých začátků. Žijeme v době, kdy přichází zrození Nového věku. To znamená, abychom nelpěli na minulosti, ale napojili se na hodnotné úkoly Nového věku. Naše užitečná práce bude velkým požehnáním pro náš další život.

2. května

Logické analýzy, logické průniky s ostatními a vnitřní harmonie je klíčem k pochopení zákonů. Pokud na někom nebo na něčem lpíme, klíče od těchto zákonů nám nebudou dány. Je třeba si uvědomit, že každý je svobodný a že nikdo nemá právo si někoho nebo něco přivlastňovat.

3. května

Jsou-li naše postoje zdravé, vidíme pod povrch věcí a rozumíme životu. Pak dovedeme být za všechno vděční, ať je nám to osobně příjemné nebo ne. Víme, že je to k dobrému. Jsme schopni pochopit a přijmout i pohromu.

4. května

Je zbytečné se snažit za každou cenu pochopit to, co je nad možnosti našeho mozku. Až přijde čas a vytvoří se pro to podmínky, pak všechno pochopíme bez násilí. Pokud

nezradíme cestu pravdy a udržujeme si mír ve své duši, pak se vše postupně otevře.

5. května

Pokud se otevřeme všem krásám v přírodě a vstřebáváme je, o-bohacujeme a posilujeme se tím. Čím více vstřebáváme, tím více budeme moci dávat.

6. května

Žijeme-li ve vnitřním zmatku, nespokojeni, je třeba hledat chybu v sobě. K odhalení této chyby nám pomůže logická analýza, hlas našeho svědomí i lidé, kteří to s námi myslí dobře. Pak je třeba se učit své chyby napravovat.

7. května

Máme-li řešit nějaký náročný úkol, je třeba se nejdříve dostat do naprostého vnitřního klidu. Jinak ho správně nepochopíme. Pokud jsme místo toho ve vnitřním napětí, nebo si myslíme o sobě, jak jsme schopní a důležití, je nejlépe se sám sobě zasmát a uvolnit se od toho. Pokud se nám zdá břemeno neúnosné, uvolníme se od něj a myšlenkově si odpočineme.

8. května

Cesta k zákonům je neúnosná pro toho, kdo této myšlence není plně oddán. Cesta k zákonům ho nezajímá. Tím se však vystaví osudu, že ho dříve nebo později velmi nepříznivé vnější vlivy sklátí. Nemá se o co opřít.

9. května

Je třeba se snažit pochopit vývoj vesmíru i naší planety, abychom pochopili změny, které jsou nezbytné. Pokud se o

to pokoušíme, pak vnější změny mohou pomoci i našim vnitřním změnám k lep-šímu.

10. května

Každá lekce, kterou nám život ušetří, i když je sebe nepříjem-nější a sebe náročnější, je vždy k našemu dobru. To je třeba si uvědomit a poděkovat za ni. Je nesprávné s těmito nepříjemným lekcím vyhýbat, protože se na to v budoucnosti doplatí. Je naopak třeba hledat důvod, proč přišly. Přicházejí totiž proto, aby nám po-mohly na naší cestě k poznání.

11. května

Pokud trpíme nějakým nedostatkem, je třeba hledat chybu v sobě. Strach z nedostatku nás bude čím dál více ochromovat. Je třeba místo toho otevřít se zákonům a důvěřovat jim, že nás vedou správně. Pochopení je cestou, která nakonec umožňuje cítit se vnitřně šťasten.

12. května

Pokud někdo mluví o lásce k zákonům a při tom se neučí milovat a rozumět svým bližním, nemluví pravdu. Ve skutečnosti nejbliže zákonům je ten, kdo dovede vše kolem sebe milovat a rozumět to-mu.

13. května

Když se snažíme být něčím, čím nejsme, vytvoří se v našem moz-ku protiprogram, který nám nepatří. Na základě toho velké rozdíly potenciálů vytvoří stálé nepříjemné vnitřní napětí. Zachrání nás být sám sebou a plnit si svůj vlastní úkol.

14. května

Hledáme-li poctivě, co opravdu potřebujeme, určitě to najdeme. Znamená to však věnovat tomu čas, trpělivost, péči a kontrolu svým svědomím.

15. května

Každý máme možnost splnit si svůj životní úkol, který známe, když se ptáme svého svědomí a jsme otevření zákonům. Pokud nejsme napojeni na zákony, zdá se nám život těžký a břímě odpovědnosti nedovedeme nést.

16. května

Nežli něco řekneme, rozmysleme si to, jestli naše slova jsou mou-drá a vhodná. Mluvit se má jen tehdy, když je to moudřejší než mlčení. V každém člověku je boží jiskra, napojení na kosmický program a zákony. (centrum je tam, kde nám ukazováček ukáže „Já“). Pokud si své napojení nezablokujeme, jsme vedeni k dobru.

17. května

Všechny formy ve vesmíru jsou součástí jednoho celku. I my lidé jsme jednou z forem celku. Cítíme se opravdu být součástí celku? Až tehdy, když toto pochopíme a prožijeme, nebudeme stát již nik-dy mimo, nebudeme již nikdy osamoceni.

18. května

Životní překážky jsou životními příležitostmi na cestě k poznání a svému vývoji. Když budeme své chyby a překážky překonávat – i když to někdy dá mnoho let i těžké práce – budeme nakonec vnitř-ně šťastni.

19. května

Od svých chyb, které již patří minulosti, se vnitřně uvolněme a začněme znova a lépe. Chyby nás poučily a my již víme, jak jít dále.

20. května

Kdo se svých chyb stále zbavuje a transformuje je na programy zdravé ve své teorii i praxi, stává se vnitřně svobodným a žije život plný a radostný, protože ho vlastní chyby netrýzní jako břemeno.

21. května

Svou cestu si v životě musí najít každý sám, proto není správné zasahovat do životní cesty někoho jiného. Zdá-li se nám samým naše cesta velmi drsná, je třeba opřít se o zákony.

22. května

Je nesprávné dělat úkoly místo někoho jiného. Ten se pak nemůže ničemu naučit. Je třeba, aby život udělil každému takové lekce, jaké potřebuje, aby mohl ve svém vývoji postoupit dále.

23. května

Pokud je práce užitečná, pracuj na ní s láskou, ať je jakákoliv. Každý si vybírá takovou práci, které rozumí.

24. května

Je třeba se vymanit ze svých malicherných problémů, kterými jsme vázáni na své sobectví. Je nesprávné stále přešlapovat na jednom místě jen s tím, čemu jsme již dávno porozuměli. Je třeba jít a snažit se rozumět dalším věcem v životě.

25. května

Uvědomme si, nakolik jsme ve svých myšlenkách vzdáleni tomu, že všechny lidi považujeme za buňky jednoho organismu a máme je stejně rádi. Věříme v osobní vývoj

všech. Zamysleme se nad tím, nakolik my sami se skutečně cítíme buňkou lidské společnosti, nakolik tuto společnost milujeme a věříme v její další vývoj na cestě k zákonům. Čím více budeme tomuto programu rozumět, tím dále budeme ve svém osobním vývoji.

26. května

Život se nám může zdát krásným, je však třeba tyto krásy vidět a odhalovat. Jde o zákon resonance: Čím více krás je v nás samých, tím více jich vidíme kolem sebe. Každý vidíme jen to, co si zasloužíme.

27. května

Vnější chaos světa nás neovlivní jen tehdy, když se umíme v klidu a uvolnění napojit na zákony a necháme se jimi vést.

28. května

Umíme si odříci to, co je pro náš organismus nezdravé, i když jsme si na to zvykli jako na osobní požitek? Jsme ochotni poslechnout hlas svého svědomí, i když nám to osobně není příjemné? Důsledky svého rozhodnutí si na sebe vědomě bere každá sám.

29. května

Když si sami budeme uvědomovat, že jsme jednou z forem ve světě makrokosmu, ve vesmíru, nikdy se nebudeme ani podceňovat ani přeceňovat, protože si budeme vědomi toho, že vše podléhá stejnému vesmírnému programu a každá forma ve vývoji vesmíru má svůj vlastní úkol.

30. května

Kdybychom přečetli spoustu knih vedoucích k harmonii a logice a nepokusíme se nic z toho aplikovat do své vlastní životní praxe, je vše marné a zbytečné. Nikdo za nás

nemůže nic udělat. Je třeba probouzet hlas svého svědomí tak dlouho, až ho probudíme a naše svědomí nás začne burcovat pro aplikaci zdravých myšlenek do naší životní praxe. Je to nepostradatelná pomoc, bez níž za-bloudíme.

31. května

Nezablokujeme-li si v sobě hlas svého svědomí a napojení na kosmický program a zákony a budeme-li se ve své životní praxi tímto programem řídit, pak se nemusíme ničeho bát, ať přijde co-koliv.

Ing. Dr. Otakar Mikeš, Dr.Sc.
2011

Pokračování z dubna

VODA V ŽIVOTĚ A V NÁBOŽENSTVÍ

CHEMICKÉ SLOŽENÍ A FYZIKÁLNĚ–CHEMICKÉ VLASTNOSTI VODY

Voda je zcela mimořádná sloučenina. Její chemické složení bý-vá nejčastěji vyjadřováno vzorcem H_2O , tzn. že na jeden atom kys-líku O jsou vázány dva atomy vodíku H. Tento vzorec však zcela určitě nevyjadřuje správně chemickou strukturu vody, nýbrž jen poměr prvků ji skládajících. Vyplývá to z jejího postavení s ohle-dem na periodický systém prvků. Vynikající ruský chemik Dmitrij Ivanovič Mendělejev sestavil r. 1869 tabulku chemických prvků způsobem, který umožnil nejen předvídat

existenci dosud neobjevených prvků, ale hodně přesně i vlastnosti jejich dosud ne-nalezených či nepřipravených sloučenin, což bylo vícenásobně potvrzeno jejich dodatečným objevením či přípravou. Byl to jeden z největších úspěchů teoretické anorganické chemie. Kdyby však Mendělejev neznal chemické vlastnosti vody, byl by je (s ohledem na postavení kyslíku ve své tabulce nad sírou, selenem a telurem) předpověděl takto: „Je to plyn, který po zkapalnění vře při minus 100°C a tuhne při minus 150°C“. To se – jak víme – hodně liší od skutečnosti. Naše voda se dále liší průběhem specifického tepla, které má nejmenší hodnotu při 35°C, zatímco u jiných příbuzných látek toto teplo klesá pravidelně s teplotou. Dále voda má známou anomálii specifické váhy s maximem při +4°C (víme, že led plave na vodě). Kdežto jiné kapaliny zvyšují svou specifickou váhu plynu s klesající teplotou. Röntgen se to pokusil vysvětlit teorií, podle které voda je směsí tří samostatných látek o stejném poměru atomů vodíku a kyslíku, totiž monohydrolu H_2O (za který je ne-chemiky zpravidla dosud považována), dále dihydrolu o dvojnásobné molekulové váze a o vzorci $(\text{H}_2\text{O})_2$, a konečně trihydrolu o trojnásobné váze a vzorci $(\text{H}_2\text{O})_3$, přičemž každá z těchto látek má jiné fyzikální vlastnosti. Teplotou se různě mění nejen vlastnosti těchto látek, ale i jejich vzájemné množství, přičemž jejím zvýšením stoupá množství monohydrolu, naopak ochlazením trihydro-lu. Někteří badatelé (např. Pennicuik) se domnívali, že část molekul monohydrolu se seřazuje po šesti do kruhu podobně jako šest atomů uhlíku v benzenovém jádře, což by vyhovovalo zejména výkladu krystalické struktury ledu.

Moderní fyzikální chemie však vysvětluje anomální vlastnosti vody teorií, která se anglicky nazývá „flickering cluster's theory“, což bychom přeložili jako „teorie blikajícího chumáče“. Nejjednodušší molekula vody, monohydrol H_2O ,

totiž vytváří trojúhelní-kový elektricky polarizovaný útvar písmene V s převahou kladné-ho náboje na rozvětvených vodíkových koncích a záporného ná-boje na kyslíkové straně špičaté, což způsobuje, že se jednotlivé monohydroly vzájemně natáčejí a přitahují a mohou vytvářet různě dlouhé a třeba i rozvětvené řetězce s velmi krátkým poločasem trvání, měřeným na zlomky vteřiny. Je to, jakoby celá soustava rychle nepravidelně blikala. Vznikají přechodné nestabilní, rychle proměnlivé prostorové propojené útvary, jejichž relativní množství můžeme vyjadřovat pouze statisticky. Kromě toho malá část monohydroly elektrolyticky disociuje, tzn. že se přechodně odštěpuje jedno jádro vodíkového atomu H^+ , odnášející s sebou kladný ná-boj, které se však rychle hydratuje spojením s další molekulou vo-dy na kladný kationt H_3O^+ , zatímco zbytek původní molekuly zús-tává jako záporně nabitý aniont OH^- . Vidíme tedy, že kapalná voda je velice složitou, stále rychle se měnící soustavou polarizova-ných molekul a opačně nabitých iontů, jejíž vlastnosti závisí na teplotě a tlaku. A to jsme se dosud nezmínili o druzích ledu a hyd-rofóbních interakcích. Představovat si, že chemickou stavbu vody můžeme plně vyjádřit jednoduchou formulkou H_2O , je proto znač-ně naivní.

Je známo, že čistá voda je kapalina bez barvy, chuti a zápachu o bodu tuhnutí $0^\circ C$ a bodu varu $100^\circ C$ (Celsiova stupnice byla takto definována) a při téměř $+4^\circ C$ má největší hustotu $1g/cm^3$, což bylo vzato za základ pro měření hustoty a jako gramová jednotka hmot-nosti. Voda při tuhnutí zvyšuje svůj objem o 9%. Řekli jsme, že malá část monohydroly HOH elektrolyticky disociuje na kladně nabitý kationt H^+ a záporně nabitý aniont OH^- . Tyto ionty jsou v chemii velice důležité, neboť kladné kationy H^+ se uvolňují jako produkty disociace všech kyselin, zatímco záporné

aniony OH^- jsou produkty disociace všech zásad. A tak voda svým částečným rovnoměrným rozpadem na tyto ionty ukazuje, že je současně ky-selinou i zásadou, a tudíž chemicky neutrální. V této své vlastnosti je jedinečná. Voda je také schopna vytvořit několik forem ledu a to třeba i při nesnížené teplotě. Stlačením vody při obyčejné teplotě tlakem 6.000 atmosfér voda ztuhne na tzv. led (římská) „VI“, který se liší od obyčejného ledu (římská) „I“ vysokou specifickou vahou, vysokým bodem tání (tj. $+80^\circ\text{C}$) a jinými vlastnostmi. Voda v této formě se patrně uplatňuje i při botnání koloidů, při kterém mohou také vznikat velice vysoké tlaky. Formování vody do krystalů ledu závisí na podmínkách, za nichž se tyto vytvářejí, zda vznikají při stálém kontaktu s kapalnou vodou při různých tlacích, či zda se vy-tvářejí z vodních par. K posledně jmenovanému způsobu dochází při padání vloček sněhu z mračen, a prohlížíme-li tyto krystaly pod vychlazeným mikroskopem, žasneme nad krásou různých vznik-lých tvarů a tyto pohledy jsou lahůdkou nejen pro krystalografy.

Voda má v praktickém životě i ve vědě velký význam jako roz-pustilo pro velkou skupinu látek, nazvaných hydrofilní. Jsou to lát-ky anorganické i organické, ionogenní (tj. které po rozpuštění ve vodě elektrolyticky disociují na ionty, např. sole) i neionogenní (tj. nevytvářející ionty, jako jsou např. alkoholy nebo cukry). V někte-rých případech však voda látky nejen rozpouští, nýbrž i hydratuje, tj. vytváří s nimi slabé vazby, jimiž se na povrch rozpuštěných lá-tek přechodně váže. Takto mohou být hydratovány i oddisociova-né ionty. Voda také ochotně vytváří hydráty s některými solemi, které pak z vody snáze krystalují, přičemž sole si slabými silami molekuly vody na sobě podržují ve formě krystalů. Někdy však vo-da vniká i dovnitř vysokomolekulárních látek a dočasně se tam vá-že

procesem, který nazýváme botnání. Takto zhusta botnají koloidy, ale často i tkáně soustav vyprodukovaných živou hmotou. Při botnání se často mohou uvolňovat i veliké síly, takže např. botnacími dřevěnými klíny lze trhat i skály, což znali a využívali již staří Egypťané. Při návštěvě Egypta je možné zhlédnout skalní masivy, v nichž jsou doposud stopy po vylupování kamenných monolitů tímto způsobem v dávných dobách.

Velice zajímavým a také velice významným způsobem se chovají molekuly vody při styku s látkami, ve kterých se vůbec nemohou rozpouštět, a které se také nemohou rozpouštět ve vodě, tj. při styku s látkami hydrofobními. Rozprostře-li se na hladině vody kapka oleje, nebo vložíme-li do vody kousek parafínu, molekuly vody se na styčné ploše pravidelně uspořádají do mikroskopických pseudokrystalických forem, připomínajících struktury ledů, přičemž teplota zůstává nesnížena. Teprve tato „pseudoledová mezistěna“ tvoří pak hranici mezi hydrofobním tělesem a kapalnou vodou. Jestliže se v blízkosti sebe vyskytnou malé hydrofobní částice, tato pseudoledová vrstva má tendenci částice k sobě přibližovat tak, aby mohly být přikryty co nejmenší společnou „ledovou přikrývkou“. Tento proces se nazývá hydrofobní interakce a má velký význam při detailních výkladech různých biochemických či molekulárně-biologických procesů, např. mechanismu interakce mezi enzymem a jeho substrátem, či mezi antigenem a protilátkou, protože dovoluje tyto procesy kvantitativně popisovat z pozice teorie termodynamiky, zejména z hlediska růstu entropie tyto změny doprovázejícím. Hydrofobní interakce mají velký význam v přírodě i v procesech života a v současnosti je jim věnována velká pozornost.

Pokračování v červnu 2011

Ing. Eva Dobšíková

NE JÁ, ALE TY

Příběh Marie a Josefa Kostohryzových

Někdy v polovině sedmdesátých let jsem byla na zájezdu v Olomouci a navštívili jsme také kostel Svatého Mořice. Spolu-pracovník nám tam dokonce zahrál na proslulé varhany. Při té ve-lebné muzice jsem bloudila očima po všelijakých sděleních poblíž chrámových dveří. Jedno z nich mně utkvělo patrně navždy. Jeho neznámý autor tam říkal kolemjdoucím, co je podstata lásky: Jestliže někoho milujeme, nemyslíme na sebe. Vciťujeme se do něho a konáme všechno pro něho, pro jeho dobro a štěstí. Jeho dobro je pro nás určující, naše já se ztrácí. A pak tam ještě stálo, že podstata lásky je stejná, ať jde o lásku rodičovskou, mileneckou, manželskou, přátelskou, lásku k jakékoliv

bytosti. Možná, že jsem si to tak hluboce vryla do paměti, protože mne to zasáhlo osobně. Tak dovedou milovat snad jen některé maminky – myslela jsem si tenkrát.. Teprve za dlouhou řadu let jsem našla jiný živý příklad onoho sdělení.

Povím příběh své spolužačky z gymnázia:

Marie pro mne byla víc než mnohá jiná spolužačka. Patřila k těm, spíš se dá říci k té menšině, se kterou jsem byla naladěna na stejnou notu.. Nic hmotného po nástupu reálného komunismu ne-pozbyla, ani nezískala. Byla z chudobné neúplné rodiny, měla jen maminku. Moudrou, hodnou maminku, která pracovala v dělnic-kém povolání. Majka byla nadšenou skautkou. Kamarádily jsme ještě s kluky z našeho gymnázia. Pocházeli také z dělnického prostředí. S Mirkem a Míšou, romantiky, skauty. Všichni jsme byli nadšeni pro sociální spravedlnost, pro budoucí solidaritu mezi lid-mi, v níž nebude chudých ani bohatých, všichni budou pracovat pro všechny..Třídní boj pomine, všichni si budeme navždycky rov-ni a budeme spolupracovat ke štěstí všech. Každý jsme vystudovali po maturitě, kterou jsme složili v r. 1950, v Brně některý vysoko-školský obor. Majka se stala učitelkou a později žila se svým mu-žem – inženýrem, s nímž měla syna, jako učitelka pod Tatrami. Za nějaký čas se manželství rozpadlo a ona se s dítětem vrátila do Brna, kde měla maminku. V šedesátých letech pracovala v muzeu. Byla tehdy členkou KSČ podobně jako já, Míša i Mirek.

Souběžně se vyvíjel jiný životní příběh člověka, jehož spojovalo s námi snad jen o málo víc, než prosté prostředí, z něhož pocházel. Byl starší, literárně a jazykově nadaný a vzdělaný. Jeho vysoko-školské vzdělání a tvůrčí rozmach spadá už do dob masarykovské republiky. Jeho talent a

vzdělání jej přivedly už ve třicátých letech nejen do českého vysokoškolského a literárně uměleckého prostředí, ale v takovém prostředí pobýval také delší dobu před válkou v Itálii. Stihl se na překladatelské úrovni naučit 15 jazyků.

Tvůrčí svoboda v meziválečném demokratickém Československu umožňovala umělcům vyjadřovat různé názory a postoje.

Josef Kostohryz pocházel z jihočeské vesnice, kde děti už s ma-teřským mlékem přijímaly nebigotní náboženství a prostou moudrost svých předků spjatých se zemí živitelkou. Po skončení druhé světové války šel profesor Kostohryz k plnému tvůrčímu rozmachu básníka a spisovatele. Vydal již několik básnických sbírek, překlady a jiné publikace, když byla tvůrčí svoboda uměleckého projevu přerušena po nastoupení

komunistické vlády. Jedním legálním, dovoleným uměleckým směrem se stal tak zvaný „socialistický realizmus“. Tam se nemohl vejít ani Kostohryz, ani většina umělců, kteří nebyli ochotni zná-silnit sami sebe. Rázem se ocitli v opozici proti straně a vládě. Mnozí hledali pomoc na druhé straně barikády. Josef Kostohryz sepsal Memorandum spisovatelů, ve kterém se obracel o pomoc k papeži Piu XII., prezidentu USA Trumanovi, Churchillovi a dal-ším mocným. Sám se postaral o odeslání Memoranda. Byl zatčen a odsouzen v procesu v r. 1952 na doživotí. To mu bylo 45 let. Jeho spoluvězeň, dramatik Václav Renč, dostal 25 roků žaláře.

Dnes známe tehdy používaná muka, jakými se vynucovalo „vy-mývání“ mozků, aby se vězni přiznávali a prohlašovali, cokoliv je-jich žalárnici chtěli. Samozřejmě, že léta strávená v žalářích padesátých let byla neslučitelná se zachováním zdraví tělesně i duševně mučených osob. Amnestie pro většinu mučedníků přišla v roce 1960. Na profesora Kostohryze se nevztahovala, ale začátkem 60 let se vrátil i on, nemocný, vyhublý astenik.

Kam? Zatím se mu rodina rozpadla, kamarádi byli na tom podobně jako on. Jeho příbuzní v jižních Čechách poskytli sice dočasný útulek, ale práce tam pro něho nebyla. Potřeboval žít ve městě, překládat, když už nebylo možno psát. Kde bydlet? Čím si vydělávat na přežití?

Za Majkou do muzea přišel její známý a pověděl jí o situaci propuštěného politického vězně. Majka vyslechla, ale nedovedla si představit, jak pomoci. Nepracovala na vedoucím místě. Jenže na konci rozmluvy zazněl tak silný imperativ, že nebylo lze odmítnout a Marie dokázala, co se zdálo nemožné: Přemluvila svého ředitele, že musí ubytovat a dát překladatelskou práci politickému vězni, intelektuálovi, který může jen svou prostou přítomností v muzeu ohrozit z „kádrových“ důvodů existenci ředitele.

A od tohoto milníku se odvíjely jejich dva osudy jako jeden společný....

Nebylo nic pro milující ženu, co by pro milovaného muže ne-podstoupila či nepodnikla. A Josef, díky láskyplné podnikavosti své ženy, se s ní brzy přestěhoval do bytu, který koupila, do Prahy. Ne-únavně pracoval na překladech pro své známé, kteří publikovat mohli a sám psal, kolik jen čas dovolil. Do šuplíku – většinou. Majka pracovala na nenápadném a málo placeném místě v knihovně v Klementinu. Naučila se spolupracovat s manželem jako jeho sekretářka. Josef v ní vedle talentu spisovatelského objevil i talent malířský. Mnohé výstavy obrazů a ilustrování

řady knih jemnou barevnou grafikou má dnes Marie na svém kontě. Vlastní knihy Josefa a Marie vyšly většinou až po sametové revoluci, ale to už autor básnické sbírky „Jednorozec mizí“, za kterou byl vyznamenán v r. 1969 cenou Čs. spisovatele, „Básní“ a „Povídek“, za něž mu Lidové noviny pro rok 2009 udělily první cenu ve své tradiční literární soutěži Kniha roku, nežil. Umřel v Praze v roce 1987 ve svých 80 letech v péči své milované ženy.

Ta po jeho odchodu napsala krásnou knihu věnovanou životu a dílu svého manžela „Polární záře nad pastvištěm“. Později vyšlo ještě přepracované a doplněné druhé vydání a řada drobnějších próz i básnických sbírek vzniklých z Majčina pera. Knihy sama ilustruje. Ještě za svého života

pomohl manžel připravit výstavu je-jích obrazů. Jeho smrt zabránila uskutečnění. Později měla Marie několik výstav.

Přednáší, píše, vydává své knihy i vlastním nákladem. Díky ní je dnes známo celé rozsáhlé překladatelské dílo Josefa Kostohryze i jeho literární dílo, jež by v příznivějších životních podmínkách by-lo jistě daleko rozsáhlejší. Josef Kostohryz zdaleka nemohl psát to-lik, kolik by chtěl. Vyšlo mu přibližně 12 knih, hlavně básně a ko-lem 40 překladů. Bylo založeno zvláštní nakladatelství pro dílo Josefa Kostohryze.

Jeho zakladatelkou v Putimi je Věra Matoušová.

Marie je neúnavná. Přednáší, dělá pořady pro televizi, píše, ma-luje. A kdo by nemohl pochopit, že takový vztah vznikl mezi lid-mi na „opačných“ pólech politického spektra, a trvá, i když jeden z partnerů už dávno nežije, ten nechť se jako pochybovač vrátí k nápisu v kostele Sv. Mořice v Olomouci. Kdekoliv jinde tuhle pravdu však můžeme najít také..Její kořeny sahají do největší hloubky podstaty člověka, kam nemůže dosáhnout žádné společenské dogma.

Josef Kostohryz

POPEL

***Jiný mi poradit přijde, co nechci,
zmlkne a zalkne se smutnějším šklebem.
Já však vím. Je mi ho nevlídně líto,
není to svědek! A nebude jiný.***

***Hvězdu jsem zasadil v daleké nebe,
v tu závrať nesmírnou modravé klenby,
není to stálice jasná – a spadne,***

***spadla a vsákla se v trávu a hlínu
byla to slza! A jak jsem tam toužil!***

***A jak je krásná! Jen pohybem letným
dotkne se slzy a temného stínu,
a za ní ovečka chodí – a ona
zlehounka chodila se mnou, a věrná,
i tam, kde noha se zdráhá jen vkročit,
i tam, kde démonům zčernala křídla,
náhle se ozvala vítězným pláčem!
A když jsem přátele ztratil a neměl,
kdy jsem už nebyl než bolavá jáma
a když jsem do hlubin se cizích díval,
tehdy v té noci, jež byla už cizí,
za ruku vzala a kříšťál mi dala,
v němž náhle zahléd jsem míru svých žalů.***

Iva Bordovská

JARNÍ OČISTY

***Přijde jaro, přijde, zase bude máj,
usmívá se slunce, usmívá se háj....***

zpívali jsme kdysi ve škole, i maminka si melodii této písně v kuchyni zjara při vaření pobrukovala. Jestlipak bychom ji mohli i dnes uslyšet z otevřených školních oken?

Ano, ano, jaro se blíží a s ním i velké „gruntování“ nejen v na-ších příbytcích, parcích, zahradách, ale i v sobě. Správně tušíte, že zde „bude řeč“ o ozdravných očistných kúrách.

Což abychom nejdříve zabrousili trochu do historie a i do cizích zemí? Očistné kúry nebyly výsadou Slovanů, ba ani Evropanů. Ná-vody na čištění těla naleznete jak u národů vyznávajících islám, tak v buddhistických zemích. Indická zdravotní věda „ajurvéd“ dokonce propagovala očistné postupy do nejmenších podrobností a učinila

z nich součást běžného života. Významnou součástí očisty byl půst. Kde jinde můžeme hledat kořeny půstu než v náboženství. Náboženské předpisy byly mimo jiné i souborem zdravotních, psychohygienických a filosofických představ své doby. Pokyny, aby se věřící po určité dny zdrželi požívání stravy vůbec, nebo aby vynechali z jídla masité pokrmy, byly jistě důsledkem pozorování moudrých lidí. Křesťané se řídili křesťanskými svátky. Staří Egypťané prý se postili již nejméně 7.000 let př.n.l. Všichni obyvatelé v čele s faraónem si za postní dny vybrali první tři dny každého no-voluní. Podobné zprávy jsou i o jiných starověkých národech, také o národu Inků. Indové se rovněž řídí podle lunárního kalendáře. Dny půstu jsou přesně předepsány a pravověrný Ind si přes své vegetariánství odepře stravu 42 dní v roce. Půst Izraelitů se řídí ta-ké podle fází měsíce. Muži dodržují půsty od 13 let, ženy od 12 let. V dubnu, na který připadá „Pascha“ se Izraelita postí osm dnů. V té době se jí jen macesy, ovoce a mléko. Znamí Farizeové byli prý ještě důkladnější a postili se dva dny v týdnu. Islám nabádá k půstu v měsíci „Ramadán“, jehož

datum je pohyblivé. Tento půst má jednu zvláštnost. Je sice úplný, ale končí denně západem slunce, aby s jeho východem druhý den opět začal. V křesťanském náboženství, na počest Ježíšova půstu v poušti, byl ustanoven čtyřiceti-denní půst z jara před Velikonocemi – ovšem ne stoprocentní. Přís-ní katolíci se postili – postí – také v každý pátek (bezmasý den), ale také před svatodušní nedělí a v den narození Páně.

Začněme ale s očistnými kúrami. Kdo přemůže svůj životní ste-reotyp a pohodlnost, velmi prospěje svému organismu. Někteří by-lináři doporučují začít přibližně čtrnáctidenní kúru v pátek a to tří-denní hladovkou (netýká se to ovšem dětí, těžce nemocných pa-cientů, těhotných žen a těžce pracujících). Pít můžeme, co hrdlo

ráčí bylinné čaje, vodu nejlépe destilovanou, sem tam i minerální.

K bylinným, tzv. krev čistícím patří např.:

list kopřivy	30 gramů
nať třezalky	20 gramů
nať řebříčku	20 gramů
nať pelyňku pravého	10 gramů
list rozmarýnu	10 gramů
list šalvěje	10 gramů

Tři polévkové lžíce směsi se večer přelijí asi $\frac{3}{4}$ litrem vody cca 38°C teplé a přikryjí. Ráno necháme přejít varem a po odstátí sce-

díme. Pijeme sklenku nalačno a zbytek z termosky během dne. Bude jen ku prospěchu, když do kúry zařadíme též večerní očisty klystýrem (cca 1,5 litru převařené vody či heřmánkového odvaru). Po provedení nálevu chvíli cvičíme. Jíme střídavě, hlavně zeleninu, celozrnné obiloviny, kvašené mléčné výrobky. Během kúry nejíme maso, nepijeme alkohol, nekouříme!

Přeji zdárný průběh očištné kúry i jara a pevné zdraví po celý rok!

PROGRAM NA MĚSÍC KVĚTEN 2017

Shromáždění se konají na ul. Staňkova 18a, Brno, budova OSC a.s.,
3. patro. Doprava: tramvaj číslo 1 a 6 - zastávka Hrnčířská

Středy 17 – 19 hod.:

- 4.5.:** Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **ZDRAVOTNÍ CVIČENÍ A MEDITACE**
11.5.: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **ZDRAVOTNÍ CVIČENÍ A MEDITACE**
18.5.: RNDr. Milan Lustig: **A PŘECE SE TOČÍ – SLUNCE KOLEM ZEMĚ**
25.5.: RNDr. Milan Lustig: **STUDOVAT LEHCE A DOBŘE**

Pátky 17 – 19 hod.:

- 6.5.:** Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **R. THÁKUR - NEZNÁMÝ**
13.5.: RNDr. Milada Škárová: **ANNY PAMROVÉ VIZE BUDOUCNOSTI
ČLOVĚKA NA ZEMI**
20.5.: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná, Vladimír Oršulík:
POMOHOU LIDSTVU KOSMICKÉ TECHNOLOGIE?
27.5.: Prof. Jan Novotný: **A. EINSTEIN O VĚDĚ A NÁBOŽENSTVÍ**

Čtvrtek 18,30 hod.:

- 12.5.:** Josef Jackulak z Vídně: **O DROGÁCH**
Setkání skupiny **ALLAN KARDEC** (přednes česky)

Pondělí 17 hod.:

- 30.5.:** Ing. Pavel Sedlák: **MALÝ KURZ POČÍTAČŮ**

Neděle 15.5.: OTVÍRÁNÍ STUDÁNEK – STUDÁNKA V PERGLU V 10,07 hod. ODJEZD AUTOBUSU č. 41 OD KR.POLE – NÁDRAŽÍ

Děkujeme všem dárcům za finanční příspěvky na našich akcích.

Obec unitářů v Brně vydává měsíčník „Poutník“ obsahující původní články členů a přátel Unitárie, články z historie unitářství, poezii, aktuality i zábavu.

E-mailová adresa: unitaria.brno@seznam.cz. Viz též www.unitaria.cz .

Pokud si přejete tento program nebo časopis „Poutník“ dostávat e-mailem, sdělte vaši e-mailovou adresu v kanceláři Obce unitářů v Brně.

Redakční rada: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná, Mgr. Daniel Novotný,
ing. Marie Vohlídalová